

Arrest

nr. 51 530 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren etnische Roma te zijn, op 15 september 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 17 september 2010 waarbij de zaak door de eerste voorzitter wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2009 en 5 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag van 24 februari 2010 blijkt dat verzoekers' vingerafdrukken zijn genomen in Duitsland op 8 februari 2008 en dat verzoekers aldaar een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 12 maart 2010 worden de Duitse autoriteiten verzocht verzoekers over te nemen op grond van artikel 16 (1) e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 17 maart 2010 aanvaardden de Duitse autoriteiten uitdrukkelijk het overnameverzoek op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin-II-Verordening.

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 3 augustus 2010 ingetrokken.

Op 16 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 augustus 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 8 september 2009 werd ingediend door: G., A. (...) + partner: G., T. (...) + kind: G., A. (...) nationaliteit: Servië en Montenegro (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkenen dienden op 8 september een aanvraag in op basis van bovenstaand artikel 9ter. Om de medische redenen van mevrouw te staven werden er medische attesten voorgelegd. De medische motieven werden onderzocht door onze controlearts. Zij gaf hierover een advies op 24 juni 2010. Dit advies werd in een gesloten omslag aan deze beslissing toegevoegd. Hieruit blijkt dat de aandoeningen bij betrokkenen alhoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Duitsland, het land van verwijzing. De aanwezigheid van het gezin is aan te raden en mevrouw kan reizen.

In Duitsland wordt de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening gezien. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg. Mevrouw kan hier indien nodig ook beroep op doen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier.

In het verzoekschrift wordt er aangehaald dat betrokkene niet kan terugkeren naar het land van herkomst omdat de gezondheidsrisico's te groot zouden zijn. Echter dienen betrokkenen niet terug te keren naar hun herkomstland maar naar Duitsland omdat dit land verantwoordelijk is voor de afhandeling van de asielprocedure.

Derhalve

blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Op 17 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"La Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande d'asile, lequel incombe à l'Allemagne (1) en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et l'article 16.1.e du Règlement 343/2003. 'Considérant que les autorités allemandes ont donné leur accord de reprise en charge le 17.03.2010 sur base de l'article 16.1.e du Règlement 343/2003 Considérant qu'additionnellement il peut être fait application de l'article 13 du règlement CE 343/2003 relatif à la détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile de l'intéressé aux autorités allemandes Considérant que lors de son audition à l'Office des Etrangers, le requérant a déclaré avoir sollicité l'asile auprès des autorités belges au motif que qu'il a voulu rejoindre sa famille . L'intéressé ajoute être venu avec ses parents (demandeurs d'asile), son épouse et leur enfant, né en Allemagne, Il ajoute avoir de la famille au sein du territoire des états parties au présent règlement. Il explique avoir introduit une demande d'asile auprès des autorités allemandes et a quitté l'Allemagne pour se rendre en Finlande, a été rapatrié en Allemagne par les autorités finlandaises puis est venu directement en Belgique . Par ailleurs, le requérant n'a pas signalé avoir subi de traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH pendant l'examen de sa demande d'asile en Allemagne. L'intéressé ajoute ne pas avoir de problème de santé , Par ailleurs, Il mentionne avoir quitté le Kosovo depuis ses 2 ans et être parti vivre en Allemagne avec ses parents Considérant que l'intéressé a sollicité, auprès de la Direction générale de l'Office des Etrangers, via une lettre recommandée datée du 08/09/2009 , une demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois pour motifs médicaux sur pied de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,, Considérant que la demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois pour motifs médicaux a fait l'objet d'un rejet date du 16.08.2010 après que l'avis du fonctionnaire médecin ait été rendu et notifié au requérant ce 17/08/2010 en même temps que la présente décision au motif que les soins sont disponibles suivant l'avis du médecin fonctionnaire et que la pathologie dont souffre l'intéressé lui permet de voyager jusqu'en Allemagne où les soins lui seront dispensés. En effet, l'Allemagne est équipée d'infrastructures médicales permettant d'apporter le suivi médical nécessaire au requérant. De plus les médicaments sont disponibles en Allemagne , Considérant que l'Allemagne est un état signataire de la Convention de Genève, qu'il est partie à la CEDH, qu'il est pourvu de juridictions indépendantes auxquelles le requérant pourrait recourir en cas de décision négative ou de demande d'asile non traitée avec objectivité ; qu'en outre, au cas où les autorités allemandes décideraient de rapatrier l'intéressé vers le Kosovo en violation de l'article 3 de la CEDH et lui demander, sur base de son article 39 de son règlement intérieur, de prier les dites autorités de surseoir à l'exécution du rapatriement jusqu'à l'issue de la procédure devant cet organe (mesures provisoires), Considérant que le risque de préjudice lié à un éventuel rapatriement vers le Kosovo ne résulte pas de la présente décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire mais d'une décision éventuelle à prendre par l'autorité compétente, décision qui serait, en Allemagne, susceptibles de recours juridictionnels devant les juridictions indépendantes (CE N°145.478) Considérant qu'en application de l'article 10, alinea 1« , t>» de la Directive 2005/85 du Conseil de L'Union européenne du U décembre 2005 relative à des normes minimales concernant la procédure d'octroi et du retrait de statut de réfugié dans les états membres, les demandeurs d'asile peuvent bénéficier, si nécessaire, des services d'un interprète pour présenter leurs arguments aux autorités compétentes des Etats membres de l'Union et observe que la circonstance que la procédure d'asile en Allemagne se déroulera dans une langue que ne maîtriserait pas le requérant n'implique pas pour autant « la perte d'une chance » pour ce dernier, Considérant qu'en outre, que les directives européennes 2009/09/CE, 2005/85, 2004/83 ont été intégrées dans le droit national Allemand de sorte

que l'on ne peut considérer que les autorités allemandes pourraient avoir une attitude différente de celle des autres états membres lors de l'examen de demande d'asile. En conséquence, le (la) prénommé(e)

doit quitter le territoire du Royaume dans les 10 jours et se présenter auprès des autorités allemandes compétentes- Kreisverwaltung Coesfeld- Auslanderbehörde-Postfach- 48651 Coesfeld (2)"

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat in het verzoekschrift met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing, met name de beslissingen van 17 augustus 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, geen melding is gemaakt van een geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel, noch een uiteenzetting is gegeven van de wijze waarop een rechtsregel of rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de tweede en derde bestreden beslissing. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring bevat geen rechtsmiddel ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing en voldoet aldus niet aan de voorwaarden van artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van vornoemde bepaling. Het beroep is ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De door hun raadsman aangetekend op 05/09/2009 ingediende aanvraag tot medische regularisatie steunde namelijk op een gedetailleerd medisch attest MEDIMMIGRANT en op een medisch attest type Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld door Dr. S. en psycholoog V.. (stukken 4-5)

De arts stelde vast dat zij lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom (PTSS), depressie en angstsymptomen waarvoor de opvolging door een psychiater vereist is, dat een regelmatige behandeling voorzien is, dat er diverse complicaties zich kunnen voortdoen, dat er zich ernstige gezondheidsrisico's kunnen voortdoen in geval van terugkeer en dat in geval van niet voldoende behandeling de medische toestand progressief zal verslechteren.

Verder stelde de arts vast dat een terugkeer absoluut onmogelijk is, aangezien een herconfrontatie met het verleden aanleiding kan geven tot psychische decompensatie, en dat de aanwezigheid van het gezin vereist is ter ondersteuning van verzoekster; dat ten slotte verzoekster niet kan reizen en in behandeling is bij psycholoog V..

Deze regularisatie aanvraag werd voorgelegd aan de medische adviseur van tegenpartij, die op 24/06/2010 een verslag opstelde die de vaststellingen van de arts van verzoekster zonder afwijking herhaalde. (stuk 2)

De medische adviseur van tegenpartij stelt in zijn verslag van 24/06/10 dat verzoekster vanuit medisch standpunt lijdt aan aandoeningen die een reële risico kunnen inhouden voor zijn leven op fysieke integriteit indien deze niet adequaat en behandeld worden, doch geen reële risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en psychotherapeutisch opvolging beschikbaar zijn in Duitsland. Derhalve is er van medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van uitwijzing, Duitsland.

Deze medische adviseur stelde dat verzoekster kan reizen, daar uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische contra-indicatie om te reizen.

Deze medische adviseur stelde nog "Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen, waarin ook eventuele niet-medische factoren

opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies."

Tegenpartij is daar in eerste instantie niet op ingegaan, en heeft haar vorige beslissing van 07/07/2010 ingetrokken nadat deze beslissing aangevochten werd op 16/07/2010 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter, steunend op hetzelfde medisch advies van 24/06/2010, nam tegenpartij opnieuw een beslissing van ongegrondheid van de regularisatieaanvraag, mits een lichte aanpassing van diens motivatie.

Tegenpartij stelt dienaangaande dat, wat Duitsland betreft, uit informatie uit het administratief dossier blijkt dat de onderbrenging en verzorging van asielzoekers wordt gezien als een basisvoorziening. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen naar gespecialiseerde medische zorg.

Zulke motivatie beantwoordt echter noch aan de materiële noch aan de formele motivatieplicht in de zin van art. 62 van de wet van 15/12/1980 en in de zin van art. 2 en 3 van de wet van 29/07/1981.

Immers laat tegenpartij na te preciseren op basis van welke stukken zij haar informatie genomen heeft.

Verzoekers leggen dienaangaande echter informatie voor in tegenovergestelde zin, m.n. een vergelijkende studie door de Europese Gemeenschap waaruit blijkt dat Duitsland een nog meer radicale houding heeft ingenomen dan de andere Europese landen inzake de dekking van gezondheidszorg (stuk 12). Aldus hebben de illegaal verblijvende vreemdelingen in Duitsland geen toegang tot de hospitalen en kunnen enkel genieten van de verzorging door geneesheren mits zij afzien van de betaling van hun ereloon (zie eveneens de website proasyl.de, (stukken 10-11)

In Duitsland moeten verzoekers beschouwd worden als illegaal verblijvende vreemdelingen, en dus niet als asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen, gelet op de negatieve beslissing dd. 09/06/2009 van de Duitse overheid met bevel het Duitse grondgebied te verlaten (stuk 12).

Het behoorde echter tegenpartij haar beslissing te nemen na onderzoek, niet alleen van de beschikbaarheid, maar ook van de effectieve toegankelijkheid en continuïteit van de medicatie voor verzoeker om aldus de materiële motivatieplicht na te leven, quod non in casu, precies gelet op de weigeringsbeslissing in Duitsland.

In een arrest nr. 32516 gewezen op 08/10/2009 oordeelde de 3de kamer van de Raad Voor Vreemdelingen betwistingen dat het behoorde aan tegenpartij onder meer de risico's van een onderbreking van de medische behandeling te evalueren in het kader van een medische verblijf aanvraag, quod non in casu.

In dit arrest werd geoordeeld dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het Dublinland, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens rekening moet houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord moet geven op de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft (zie RvS 78764 dd 17/02/1999).

Tegenpartij kon dus haar beslissing bezwaarlijk motiveren louter met de overweging dat verzoeker de nodige verzorging in Duitsland zal kunnen bekomen zonder meer.

Verder stelde de Raad van State in een arrest van 67703 dd 12/08/1997 dat als het verslag van de controlearts afwijkt van de conclusies van een specialist, terwijl er geen onenigheid is over de aard van de aandoening, alle argumenten voor die afwijking expliciet gemaakt moeten worden, quod non in casu.

Deze onvoldoende motivatie, zowel wat betreft gezondheidsrisico's in geval van onderbreking van de medische behandeling als de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Duitsland en in het thuisland van verzoekers, maakt een schending uit van in de in het middel aangeduide beschikkingen.

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 44.576 gewezen in een gelijkaardige zaak nr. 52.065 op 3/06/2010 door de II de kamer van uw Raad die vaststelde dat tegenpartij haar motiveringsplicht geschonden had.

Bovendien steunt tegenpartij haar weigeringsbeslissing van regularisatie op twee tegenstrijdige elementen, nl. in de 1ste paragraaf van de redenen leest men:

" Hieruit blijkt dat de aandoeningen bij betrokkenen, alhoewel deze beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, indien "

terwijl in de 4de paragraaf van de redenen net het tegenovergestelde staat, nl.:

"1. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ... "

Aldus heeft tegenpartij zowel haar materiële als haar formele motivatieplicht kennelijk miskend.

Ten slotte heeft het bestuur zijn beslissing niet met de hem opgelegde substantiële motiveringsplicht en evenmin naar behoren omkleed en zijn appreciatie bevoegdheid op een kennelijk onevenredige wijze overschreden en miskend."

3.2 In de nota met opmerkingen zet verweerder met betrekking tot het eerste middel het volgende uiteen:

"In hun eerste middel werpen verzoekers een schending op van art. 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in het wetsartikel waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79,522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: Rv.St. nr. 44.948,18.11.1993, Arr. Rv.St. 1993, Z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissingen werden genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers' uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers' beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder menen verzoekers dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 werd geschonden; zij leveren daartoe in feite kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de motieven, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verder stelt verwerende partij dat verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Uit het administratief dossier blijkt dat het dossier van verzoekers door de ambtenaargeneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de degelijke motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoeker meent ten onrechte dat de beslissing onvoldoende zou zijn gemotiveerd omdat niet wordt gepreciseerd op basis van welke stukken zij haar informatie genomen heeft. De betreffende stukken bevinden zich immers in het administratief dossier en verzoeker kan te allen tijde dit dossier - mits voorafgaandelijke afspraak - inzien op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij voorhouden dat, gelet op het Duitse bevel om het grondgebied te verlaten, verwerende partij ook had moeten onderzoeken of de nodige verzorging aanwezig is in Kosovo.

Verzoekers verwijzen naar het Duitse bevel om het grondgebied te verlaten, doch zien over het hoofd dat Duitsland thans eerst zal dienen te oordelen over de asiel aanvraag van verzoekers. Het staat bijgevolg geenszins vast dat verzoekers naar Kosovo zullen moeten terugkeren.

Verwerende partij heeft aldus aan zijn verplichtingen voldaan en ziet niet in waarom zij de verzorgingsmogelijkheden in Kosovo had dienen na te gaan.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar het - tevens door verzoeker geciteerde - arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.4. Met hun betoog "Het behoorde dus tegenpartij zijn beslissing te nemen na onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie voor verzoekers niet in Duitsland, doch wel in Kosovo, om aldus de materiële motivatieplicht na te leven, quod non in casu" gaan verzoekers eraan voorbij dat zij eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing waarbij gesteld wordt dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Verwerende partij kan gevolgd worden waar ze in haar nota met opmerkingen stelt dat "Duitsland thans eerst zal dienen te oordelen over de asielaanvraag van verzoekers. Het staat bijgevolg geenszins vast dat verzoekers naar Kosovo zullen moeten terugkeren." Met hun betoog inzake de ontvangen uitwijzing van de Duitse autoriteiten die blijkens het administratief dossier dateert van 1 oktober 2009 gaan verzoekers eraan voorbij dat er zich een 'nieuw element' voordoet in hun zaak, namelijk de behandeling van hun in België ingediende asielaanvraag, waarvoor de Duitse autoriteiten hun verantwoordelijkheid erkend hebben. Verzoekers stellen dat het "vaststaat" dat zij niet in Duitsland zullen kunnen verblijven doch dit wordt niet aangetoond en het betreft derhalve een louter speculatieve bewering. De materiële motiveringplicht bij het treffen van een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, in het licht van de specifieke omstandigheid dat tevens een beslissing getroffen wordt waarbij Duitsland verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, houdt niet in dat de verwerende partij de hypothese dient te onderzoeken waarbij Duitsland de asielaanvragen afwijst en verzoekers terugstuurt naar Kosovo. Van verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij in het stadium waarbij de Duitse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers erkend hebben, reeds een onderzoek dient te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie voor verzoekers in Kosovo en hieromtrent dient te motiveren in de tweede bestreden beslissing." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 44576 van 3 juni 2010)

Ook in casu kunnen verzoekers dus niet voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had moeten motiveren nopens de beschikbaarheid van de medische voorzieningen in hun land van herkomst.

Verzoekers verwijzingen naar allerhande rechtspraak dienaangaande kunnen niet worden aangenomen, nu verzoekers niet aantonen dat de feitelijke elementen gelijk zijn.

Verzoekers kunnen ook niet dienstig verwijzen naar het vernietigingsarrest nr. 44.576 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te stellen dat de motiveringsplicht in casu geschonden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in die zaak immers een beslissing vernietigd omdat niet werd toegelicht waarom de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van oordeel was dat de betrokkene kon reizen terwijl het medisch attest vermeldde dat betrokkene niet kon reizen.

In casu werd gemotiveerd dat verzoekster kan reizen, hetgeen ook gesteld wordt in de door haar zelf voorgelegde medische attesten, met name het op 26.08.2009 opgestelde medisch getuigschrift van Dr. G.S..

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers weliswaar voorhouden dat hun aandoeningen ernstig zijn - hetgeen door de verwerende partij ook niet wordt betwist ! - doch dat zij op geen enkele wijze aantonen dat hun aandoeningen een reëel risico inhouden voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.

Zoals in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld, is er immers een adequate behandeling en opvolging aanwezig in Duitsland.

Bijgevolg kan ook niet zomaar ongestaafd gesteld worden dat er bezwaarlijk betwist kan worden dat een uitwijzing naar Duitsland ongetwijfeld een onderbreking van de medische behandeling tot gevolg zal hebben.

Verzoekers beschouwingen als zou de eerste bestreden beslissing tegenstrijdige motieven bevatten, berust louter op een onvolledige lezing van de eerste paragraaf, die immers duidelijk in fine stelt: "gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Duitsland, land van verwijzing. "

Terwijl verzoekers ook niet thans voor het eerst in het verzoekschrift kunnen verwijzen naar stukken die zij niet eerder hebben voorgelegd aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Aan de gemachtigde kan immers niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

3.3 Vooreerst merkt de Raad op dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien in het middel niet wordt uiteengezet op welke wijze deze bepaling door de eerste bestreden beslissing wordt geschonden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad vooreerst op dat de Raad bij de beoordeling van die plicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekers verwijzen naar de beslissing van 7 juli 2010 die vervolgens door verweerder werd ingetrokken op 3 augustus 2010 merkt de Raad op dat deze beslissing niet voorligt aan het wettigheidstoezicht van de Raad aangezien deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het beroep.

Verzoekers stellen dat huidige beslissing ten opzichte van de vorige ingetrokken beslissing is aangevuld met een uiteenzetting over de medische zorgen in Duitsland. Verweerder laat echter na te preciseren op basis van welke stukken hij zijn informatie heeft gewonnen.

De Raad stelt vast dat, hoewel uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke bronnen verweerder steunt om te oordelen dat de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening is voorzien in Duitsland, dient te worden opgemerkt dat de rapporten waarnaar verzoekers verwijzen geen betrekking hebben op hun persoonlijke situatie. Verzoekers verwijzen immers naar rapporten die betrekking hebben op 'illegaal verblijvende vreemdelingen in Duitsland' terwijl verweerder in de nota met opmerkingen terecht wijst op het feit dat Duitsland *in casu* eerst zal dienen te oordelen over de asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers dienen aldus beschouwd te worden als 'asielzoekers' in Duitsland en niet als 'illegaal verblijvende vreemdelingen' in Duitsland.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder verwijst naar zijn de informatie die zich bevindt in het administratief dossier. In de beslissing wordt bijgevolg niet de 'bron' vermeld waarop verweerder zijn oordeel steunt doch wordt vermeld dat de informatie waarop hij zich baseert zich bevindt in het administratief dossier. Verzoekers konden een aanvraag indienen om hun dossier in te kijken vooraleer zij een verzoekschrift bij de Raad indienden. De Raad stelt vast dat de informatie zich bevindt in het dossier en verweerder heeft in overeenstemming met die informatie vastgesteld dat medische verzorging beschikbaar is in Duitsland. Verweerder kon zich beperken tot een verwijzing naar de relevante inhoud van deze informatie.

Waar verzoekers verwijzen naar de negatieve beslissing van 9 juni 2009 van de Duitse overheid met bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoekers aldus als 'illegaal verblijvende vreemdelingen' in Duitsland en dus niet als asielzoekers dienen te worden beschouwd, merkt de Raad op dat verzoekers eraan voorbij gaan dat zij sindsdien opnieuw een asielaanvraag hebben ingediend waarna verweerder heeft vastgesteld dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van die asielaanvraag en dat Duitsland hun verantwoordelijkheid hebben erkend. Bijgevolg kan verweerder worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt "*dat Duitsland thans eerst zal dienen te oordelen over de asielaanvraag van verzoekers.*"

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 32 516 van 9 oktober 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat "*het behoorde aan tegenpartij onder meer de risico's van een onderbreking van de medische behandeling te evalueren in het kader van een medische aanvraag.*"

De Raad stelt vast dat het arrest nr. 32 516 een schorsing van de tenuitvoerlegging betreft volgens de procedure van hoogdringendheid van twee beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Franse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. *In casu* is het beroep tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk verklaard (zie bespreking hierboven). Zelfs mocht het arrest nr. 32 516 relevant kunnen worden beschouwd voor de zaak *in casu*, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers ingediende medische attesten niet blijkt dat verzoekers niet in staat zijn te reizen. Uit het medisch attest van dr. G.S. blijkt integendeel dat uitdrukkelijk is vermeld dat betrokkene in staat is te reizen. Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoekers in Duitsland over de nodige medische zorgen kunnen beschikken. Waar verzoekers wijzen op een 'onderbreking' van de medische behandeling stelt deze vraag zich aldus alleen tijdens hun reis naar Duitsland. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het aan tegenpartij behoorde de risico's van een 'onderbreking' van de medische behandeling die zich zou kunnen voordoen tijdens hun reis naar Duitsland, te evalueren aangezien het door verzoekers ingediende medische attest van dr. G.S. uitdrukkelijk stelt dat betrokkene kan reizen.

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 78.764 van 17 februari 1999 van de Raad van State waaruit blijkt "*dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het Dublin-land, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens rekening moet houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord moet geven op de argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft.*"

De Raad merkt op dat verzoekers' uiteenzetting over het arrest nr. 78.764 van de Raad van State berust op een verkeerde lezing van dit arrest. Dit arrest betreft de schorsing van de tenuitvoerlegging van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet omdat de argumenten van de verzoekende partij niet zijn beantwoordt in de beslissing, meer specifiek de onmogelijkheid voor verzoekende partij om in Congo de nodige medicatie aan te schaffen wanneer iemand niet over voldoende inkomsten beschikt. Nergens blijkt uit dit arrest dat het *"niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het Dublin-land, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens rekening moet houden met de onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen"*. De Raad stelt integendeel vast dat er in dit arrest geen sprake is van een Dublinland, noch in de motivering, noch in de feiten van de zaak. Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat asielzoekers in Duitsland beroep kunnen doen op kostenloze medische verzorging. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij in Duitsland niet over de vereiste geneesmiddelen kunnen beschikken. De materiële motiveringsplicht bij het treffen van een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, in het licht van de specifieke omstandigheid dat tevens beslissingen werden genomen waarbij Duitsland verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, houdt niet in dat de verwerende partij de hypothese dient te onderzoeken waarbij Duitsland de asielaanvragen afwijst en verzoekers terugstuurt naar hun land van herkomst. Van verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij in het stadium waarbij de Duitse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers erkend hebben, reeds een onderzoek dient te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie voor verzoekers in hun land van herkomst en hieromtrent dient te motiveren in de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 67.703 van 12 augustus 1997 van de Raad van State waaruit blijkt dat *"als het verslag van de controlearts afwijkt van de conclusies van een specialist, terwijl er geen onenigheid is over de aard van de aandoening, alle argumenten voor die afwijking expliciet gemaakt moeten worden"*.

De Raad stelt vast dat uit een vergelijking tussen het verslag van de controlearts en het verslag van de 'specialist' psycholoog R.V. geen afwijking blijkt van de argumenten aangezien in het verslag van de psycholoog een advies wordt gegeven over een eventuele terugkeer naar het land van herkomst terwijl de controlearts zijn advies heeft gegeven over een terugkeer naar het Dublinland Duitsland en niet naar het land van herkomst. In het medisch attest ingevuld door dr. G.S. wordt eveneens een advies gegeven met betrekking tot het land van herkomst en niet met betrekking tot het Dublinland Duitsland. Aldus blijkt het advies van de controlearts geen 'afwijkingen' te bevatten ten opzichte van de adviezen gegeven door de artsen van verzoekers.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 44 576 van 3 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat verzoekers hebben nagelaten uiteen te zetten waarom dit arrest relevant is voor deze zaak en/of naar analogie zou kunnen toegepast worden. In de mate verzoekers doelen op een schending van de motiveringsplicht omdat, zoals in het arrest nr. 44 576 wordt gesteld, er geen afdoende motivering werd gegeven inzake de onmogelijkheid om te reizen voor derde verzoeker, merkt de Raad op dat *in casu* uit de door de verzoekers ingediende medische attesten blijkt dat zij in staat zijn te reizen. Verweerder dient niet uitdrukkelijk te motiveren waarom zij in staat zijn te reizen nu uit de door verzoekers voorgelegde stavingstukken blijkt en verzoekers aldus zelf aantonen dat zij in staat zijn te reizen.

Ten slotte verwijzen verzoekers naar een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds volgens de controlearts vastgesteld dat de ziekte kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd en anderzijds concludeert verweerder dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De Raad stelt vast dat verzoekers terecht opmerken dat dit een tegenstrijdigheid betreft in de motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt echter tevens vast dat de bestreden beslissing in essentie motiveert dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er behandeling en opvolging beschikbaar is in Duitsland, het land van verwijzing. Hierdoor is de 'verkeerde conclusie' van verweerder dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit niet van belang aangezien in de beslissing uitdrukkelijk en in essentie wordt gemotiveerd dat er een adequate behandeling is in Duitsland.

Waar verzoekers van mening zouden zijn dat verweerder eveneens een onderzoek diende te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in hun land van herkomst en dus niet in enkel in Duitsland, gaan verzoekers eraan voorbij dat zij eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing waarbij gesteld wordt dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Verweerder kan worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat *“Duitsland thans eerst zal dienen te oordelen over de asielaanvraag van verzoekers. Het staat bijgevolg geenszins vast dat verzoekers naar Kosovo zullen moeten terugkeren.*

Verzoekers maken met hun grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekers partij aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatiefout en de evenredigheidsplicht.

Verzoekers zetten het volgende uiteen:

“Er werd gevonnist in een arrest nr. 14397 gewezen door de RvV op 25/07/2008 dat een verwijdering maatregel ten aanzien van een vreemdeling, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte ingeroepen door verzoekers, een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Eveneens oordeelde de Raad van State op 19/12/1997 (nr. 70443) dat een weigeringbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op een menonterende behandeling niet uitsluiten en schendt art. 3 EVRM.

In casu heeft tegenpartij niet alle aangebrachte medische redenen onderzocht al was het maar gelet op het stilzwijgen tegenover de toegankelijkheid en continuïteit van zorg in het Duitsland.

Wat Duitsland betreft, werd alleen maar gemotiveerd betreffende de beschikbaarheid maar niet de toegankelijkheid van de zorgen in dit land.

Op de kop toe, zwijgt tegenpartij met allen talen over de financiële onmogelijkheid van verzoekster om zich de nodige medicatie aan te schaffen.

De menonterende behandeling door tegenpartij is des te erger gelet op de waarschuwing van de behandelende geneesheer nu tegenpartij zelf toegeeft dat de aangehaalde aandoeningen een ernstig risico kunnen inhouden voor het leven op de fysieke integriteit van verzoekster.”

3.5 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“In hun tweede middel werpen verzoekers een schending op van art. 3 EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatiefout en de evenredigheidsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 EVRM merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekers bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en zich aan te melden in Duitsland (cf. Rv.St. nr. 50;187, 14.11.1994, en nr. 50.130,9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Terwijl de bestreden beslissing afdoende motiveert omtrent alle medische elementen die door verzoekers werden ingeroepen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (Rv.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, Rv.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, Rv.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verzoekers verwijten dat enkel gemotiveerd werd over de beschikbaarheid maar niet over de toegankelijkheid van de medische zorgen in Duitsland.

Verzoekers beschouwingen falen in feite. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat "asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg".

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, de bestreden beslissingen heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd' rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook verzoekers' tweede middel niet ernstig is."

3.6 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.7 Verzoekers verwijzen naar het arrest nr. 14 397 van 25 juli 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat een verwijderingsmaatregel, zonder dat de ingeroepen medische elementen werden onderzocht, artikel 3 van het EVRM schendt.

De Raad stelt vast dat in dit arrest nr. 14 397 de schorsing van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen omdat uit de feiten blijkt dat een aanvraag om medische redenen onontvankelijk werd verklaard wegens het gebrek aan een voorgelegd identiteitsdocument en dat de verwijderingsmaatregel werd genomen zonder voorafgaandelijk onderzoek van de ziekte waardoor artikel 3 van het EVRM wordt geschonden aangezien uit de motivering van de beslissing niet blijkt of de

ziekte een reëel risico inhoudt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst indien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De Raad stelt vast dat *in casu* geen verwijderingsmaatregel voorligt naar het land van herkomst en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aandoeningen wel degelijk zijn onderzocht in het licht van een overname door het Dublin-land, met name Duitsland. Uit de bespreking onder het eerste middel en uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing blijkt dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van verwijzing, wel degelijk is onderzocht.

Verzoekers verwijzen naar een arrest nr. 70.443 van 19 december 1997 van de Raad van State waaruit blijkt dat een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, het risico op een mensonterende behandeling niet kan uitsluiten en artikel 3 van het EVRM schendt. Verzoekers stellen dat *in casu* evenmin alle aangebrachte medische redenen zijn onderzocht, al was het maar gelet op het stilzwijgen tegenover de toegankelijkheid en continuïteit van zorg in Duitsland. Er werd enkel gemotiveerd met betrekking tot de beschikbaarheid van de medische zorgen en niet de toegankelijkheid. Bovendien wordt er niet gemotiveerd over de financiële onmogelijkheid van verzoekster om zich de nodige medicatie aan te schaffen.

In tegenstelling tot verzoekers' beweringen in het verzoekschrift blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: *"In Duitsland wordt de onderbrenging en verzorging van asielzoekers als een basisvoorziening gezien. De onderbrenging bestaat uit opnamecentra, gemeenschappelijke centra of gedecentraliseerde centra en wordt door de verschillende deelstaten geregeld. Asielzoekers kunnen er beroep doen op kostenloze medische verzorging en kunnen doorverwezen worden naar gespecialiseerde medische zorg. Mevrouw kan hier indien nodig ook beroep op doen. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier."*

Uit de motivering in de beslissing, in overeenstemming met de stukken van het dossier, blijkt bijgevolg dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid tot de medische verzorging in Duitsland zijn onderzocht. Met betrekking tot de financiële onmogelijkheid voor verzoekster wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers beroep kunnen doen op kostenloze medische verzorging. In de mate verzoekers van oordeel zijn dat zij geen asielzoekers zijn in Duitsland, gelet op de negatieve beslissing van 9 juni 2009 van de Duitse overheid en het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalt de Raad dat zij voorbij gaan aan het 'nieuwe element' dat verzoekers sindsdien opnieuw asiel hebben aangevraagd, dat op grond van de Dublin overeenkomsten Duitsland bevoegd is voor de behandeling van die asielaanvraag, hetgeen niet wordt betwist door verzoekers en dat de Duitse autoriteiten het overnameverzoek van België uitdrukkelijk hebben aanvaard. In het licht van de specifieke omstandigheid dat tevens twee beslissingen werden getroffen waarbij Duitsland verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, dient verweerder niet de hypothese te onderzoeken waarbij Duitsland de asielaanvragen afwijst en verzoekers terugstuurt naar hun land van herkomst. Evenmin kan van verweerder verwacht worden dat hij, nu de Duitse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen van verzoekers hebben erkend, reeds een onderzoek dienen te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medicatie voor verzoekers in hun land van herkomst en hieromtrent dient te motiveren in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN